

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **V. M.**, narozen X, státní příslušnost Ukrajina, toho času pobytem ZZC Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Asociací pro právní otázky imigrace, o. s., IČ 26555191, P.O. Box 23, Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 17. 2. 2014, č.j. KRPA-65334-12/ČJ-2014-000022,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 17. 2. 2014, č.j. KRPA-65334-12/ČJ-2014-000022, se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 17. 2. 2014, č.j. KRPA-65334-12/ČJ-2014-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů.

Žalobce vytýká žalovanému, že vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců a dále § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce nepopírá, že z jeho strany došlo k porušení povinnosti dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterou mu žalovaný uložil v rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesouhlasí však se závěrem žalovaného, který uvedené porušení vyhodnotil jako

„závažné“. Žalobce především zdůrazňuje, že v momentě zajištění pobýval na území ČR oprávněně na základě výjezdního příkazu s platností od 28. 1. 2014 do 26. 2. 2014. Žalobce dodává, že důvodem, pro který o výjezdní příkaz žádal a proč mu byl vystaven je skutečnost, že v současné době stále probíhá řízení o mezinárodní ochraně, jehož účastníkem je jeho dcera.

Žalobce dále upozorňuje na skutečnost, že výše zmíněná povinnost mu byla uložena již v roce 2012, přičemž zpočátku ji bezproblémově plnil. V důsledku jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v červnu 2012 však došlo až do října 2013 k dočasnému přerušení povinnosti hlásit se v pravidelných intervalech na policii. Byť nepopírá, že mu povinnost po cca. 16 měsících opět „obživla“, zdůrazňuje žalobce výše uvedené okolnosti, jež považuje za polehčující a to do takové míry, že žalovaný nemohl jeho jednání vyhodnotit jako závažným způsobem porušující uloženou povinnost. Žalobce dále připomíná, že je cizincem a bez jakéhokoliv právního vzdělání, a proto je pochopitelné, že se mohl domnívat, že povinnost, jež tak dlouhou dobu nevykonával, již zanikla.

Žalobce také uvádí, že přesvědčení, že jeho povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců již zanikla, posilovalo i jednání samotné policie. Poukazuje na skutečnost, že mu byl cizineckou policií udělen dne 28. 1. 2014 výjezdní příkaz a to přesto, že v té době se již na žalobce vztahovala povinnost hlásit se v pravidelných intervalech na policii, kterou žalobce neplnil již od 18. 10. 2013. K zajištění žalobce však nedošlo. Jestliže tedy podle samotné cizinecké policie nebyl v době udělení výjezdního příkazu žádný důvod k aplikaci § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalobce míní, že žádný takový důvod nemohl být shledán ani v době přijetí napadeného rozhodnutí o zajištění. Je totiž zřejmé, že situace žalobce se mezi 28. 1. 2014, kdy byl žalobci výjezdní příkaz udělen, a 17. 2. 2014, kdy byl zajištěn, podstatným způsobem nezměnila.

Žalobce žalovanému vytýká, že se v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval možným zásahem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, respektive neposoudil, zda nejde o překážku vyhoštění natolik závažnou, že by mohla realizaci správního vyhoštění zcela zmařit. Žalobce uvádí, že vede na území České republiky rodinný život, neboť zde dlouhodobě žije ve společné domácnosti se svojí družkou, se kterou má dvě nezletilé dcery, jež se obě narodily na území České republiky. Jak již bylo uvedeno výše, starší z dcer požádala po svém narození o mezinárodní ochranu a toto řízení stále probíhá. Žalobce dodává, že o své dcery spolu s družkou pečuje (resp. do doby zajištění pečoval), hodlá o ně pečovat i nadále a, dle jeho názoru, je evidentní, že nezletilé děti potřebují péči obou svých rodičů. Žalobce má za to, že správní vyhoštění by vzhledem k výše uvedenému představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života, a proto takové vyhoštění aktuálně není možné vykonat.

Žalobce proto uzavírá, že žalovaný pochybil, když se možným nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života v napadeném rozhodnutí nezabýval, ačkoliv mu zmíněná skutečnost byla v době rozhodování známá.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že v případě žalobce shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. První podmínka pro možnost zajištění osoby starší patnácti let byla naplněna, když dne 17. 5. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 11. 5. 2012 č.j. KRPA-60861-27/ČJ-2012-000022. V tomto rozhodnutí byla žalobci také stanovena povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zdržovat se na adrese, kterou uvedl, každou změnu místa pobytu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit každý pátek v 15:00 hodin v sídle žalovaného. Jelikož však žalobce uvedené povinnosti neplnil a to od 18. 10. 2013 až do jeho zajištění, byla dle žalovaného naplněna také druhá z podmínek stanovených v § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný zároveň nesouhlasí, že by předestřené jednání žalobce nebylo možno hodnotit jako závažné porušení povinností. V tomto ohledu žalovaný zmiňuje nejen opakované absence žalobce v době pravidelných kontrol a to minimálně ve dnech 18. 10. 2013, 25. 10. 2013, 1. 11. 2013, 8. 11. 2013, 15. 11. 2013, 22. 11. 2013, 29. 11. 2013 a 6. 12. 2013, kdy se k žalovanému nedostavil, ale připomíná také skutečnost, že se žalobce nezdržoval v místě jím hlášeného pobytu, aniž by žalovanému nahlásil jakoukoliv změnu adresy.

Žalovaný vyvrací také další námitku žalobce. V ní žalobce uvedl, že jeho přesvědčení, že mu již povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zanikla, mělo posilovat také jednání samotného žalovaného, který mu měl dne 28. 1. 2014 udělit výjezdní příkaz. Toto žalovaný popírá a odkazuje na obsah spisového materiálu, z něhož jasně vyplývá, že žalobci byl výjezdní příkaz vystaven Odborem azylové a migrační politiky, Ministerstva vnitra České republiky a tedy odlišným subjektem, než tvrdí žalobce.

Závěrem svého vyjádření žalovaný objasňuje své stanovisko, proč nebylo na případ žalobce možné aplikovat mírnější opatření za účelem vycestování. Opět poukazuje na již výše uvedené porušení žalobci uložených povinností, což žalovaného vedlo ke ztrátě důvěry v žalobce. Proto má za to, že mohl jen stěží opětovně uložit zvláštní opatření spočívající znovu v povinnosti žalobce oznámit žalovanému místo pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den a pravidelně se osobně žalovanému hlásit ve stanovené lhůtě. Při podání vysvětlení dne 17. 2. 2014 navíc sám žalobce uvedl, že nedisponuje finančními prostředky k vycestování, z čehož žalovaný dovozuje, že těžko bude mít peníze ke složení finanční kauce dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.

Pro přehlednost soud krátce zrekapituluje skutečnosti, jež vyplývají ze správního spisu a jež považuje z hlediska nyní projednávané věci za podstatné.

Dne 11. 5. 2012 bylo rozhodnutím žalovaného č.j. KRPA-60861-27/ČJ-2012-000022 rozhodnuto o uložení správního vyhoštění žalobci a to na dobu jednoho roku, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie. V tomto rozhodnutí byla žalobci stanovena také povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zdržovat se na adrese, kterou uvedl, každou změnu místa pobytu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit každý pátek v 15:00 hodin v sídle žalovaného a to až do dne odjezdu.

Dne 15. 6. 2012 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu v důsledku čehož se výše uvedené rozhodnutí stalo dočasně nevykonatelným (srov. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců), a proto dočasně zanikly také žalobci uložené povinnosti. Rozhodnutí, kterým nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena nabylo právní moci dne 16. 10. 2013 a od této chvíle musel žalobce výše uvedené povinnosti opět plnit.

Dne 16. 2. 2014 byl žalobce zajištěn policejní hlídkou na adrese Budínova 67/2, Praha 8. K zajištění dle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“) bylo přistoupeno poté, co bylo zjištěno, že žalobci byla uložena povinnost podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kterou neplnil.

Následujícího dne byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení a ještě téhož dne bylo žalovaným vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>].

Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu: „*institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu 30 dnů dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto anebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

V projednávané věci je mezi stranami nesporné, že k porušení povinností ze strany žalobce skutečně došlo. Otázkou zůstává, zda lze jeho jednání hodnotit jako zvlášť závažné s ohledem na uloženou povinnost či nikoliv. Soud se v tomto ohledu přiklání na stranu žalovaného a nesouhlasí s žalobcem předestřenou argumentací. Předně se nelze ztotožnit s názorem, že by polehčující okolností měla být sama o sobě skutečnost, že žalobce nemá žádné právní vzdělání a nemohl tudíž vědět, že po pravomocném ukončení řízení o mezinárodní ochraně má opět povinnost pravidelně docházet na služebnu žalovaného, respektive hlásit mu každou změnu adresy, na které se právě zdržuje. Za relevantní soud považuje, že o uvedených povinnostech žalobce vědět měl a mohl, jelikož rozhodnutí o správním vyhoštění mu bylo řádně doručeno a měl ho tudíž k dispozici. Byť lze připustit, že v tomto případě mohla svou roli sehrát také delší doba trvání řízení o mezinárodní ochraně, jež způsobila poměrně výraznou prodlevu, kdy žalobce stanovené povinnosti plnit nemusel, nelze přisvědčit přístupu žalobce, který se po skončení uvedeného řízení spokojil s tím, že mu již několikrát uvedené povinnosti bez dalšího zanikly. Sám žalobce přiznává, že je bez právního vzdělání a nad to cizinec, který se tudíž pohybuje v právním prostředí prakticky zcela neznámém. O to více snahy by proto měl vynaložit za účelem zjištění si svých práv a povinností a v žádném případě nemůže na tyto zcela rezignovat pouze na základě své ničím nepodložené a neodborné úvahy. Zmíněné stanovisko je v případě žalobce o to přiléhavější, že důvodem, pro který mu bylo dne 11. 5. 2012 uloženo správní vyhoštění, byla skutečnost, že opakovaně porušoval právní předpis, respektive mařil správní rozhodnutí a je tedy na místě očekávat z jeho strany zvýšenou ostražitost vzhledem k povinnostem ukládaným mu českými správními orgány.

Pakliže by se např. na žalovaného obrátil, aby zjistil, zda se má od října 2013 opětovně dostavovat na jeho služebnu, bylo by takové jednání možno vnímat jako polehčující okolnost. Nelze však konstatovat, že žalobce je cizincem neznalým českého práva, a tudíž je k jeho protiprávnímu jednání nutno přistupovat s vyšší mírou tolerance. V tomto směru nelze nezmínit notoricky známý princip, typický pro veškeré moderní právní řády, že pouhá neznalost práva nezbavuje nikoho odpovědnosti za jeho porušení.

Neobstojí ani námitka žalobce, že byl přesvědčen, že jeho povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců již zanikla, jelikož mu policie udělila výjezdní příkaz. Také v tomto případě soud souhlasí s žalovaným, že žalobce zaměnil policii a Ministerstvo vnitra a žalovaný nebyl tím, kdo žalobci výjezdní příkaz udělil.

Soud je však nucen vyjádřit se k výjezdnímu příkazu, jež byl žalobci udělen, ještě z jiného pohledu. Vychází při tom z námitky žalobce, který poukazuje na fakt, že byl zajištěn v době, kdy na území České republiky pobýval legálně na základě výjezdního příkazu platného do 26. 2. 2014.

Podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je výjezdní příkaz doklad, který z moci úřední uděluje Ministerstvo vnitra po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 50 odst. 3 zákona výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území České republiky po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.

Z citovaných zákonných ustanovení je zřejmé, že výjezdní příkaz je dokladem, který opravňuje cizince, mimo jiných případů, i za situace, kdy byl na základě správního řízení vyhoštěn z území České republiky, na jejím území po přesně vymezenou dobu přechodně pobývat, aby si během této doby mohl vyřídit nezbytné a neodkladné záležitosti spojené s vycestováním.

Ze správního spisu je zřejmé, že v případě žalobce existují důvody, pro které mu byly výjezdní příkazy opakovaně udělovány, přičemž tyto důvody zřejmě převažovaly nad nutností provedení správního vyhoštění. Ze správního spisu soud zjistil, že od pravomocně ukončeného řízení o udělení mezinárodní ochrany v říjnu 2013 byly žalobci uděleny celkem 4 výjezdní příkazy, jejichž platnost na sebe od 5. 11. 2013 bezprostředně navazovala, přičemž platnost posledního končila dne 26. 2. 2014 (do 5. 11. 2013 měl žalobce platné vízum typu „D“). Konec platnosti výjezdního příkazu spadal s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí dne 17. 2. 2014 do 30denní lhůty, na niž byl žalobce zajištěn.

Klíčovou otázkou, kterou musí soud v tomto případě posoudit, je, zda v daném případě žalovaný správně zhodnotil, zda bylo možné reálně předpokládat, že překážka, která bránila správnímu vyhoštění, odpadne v průběhu doby zajištění žalobce. Za daných okolností měl žalovaný dle názoru soudu zkoumat povahu důvodů, pro které jsou žalobci výjezdní příkazy udělovány, jelikož jedině tak si mohl udělat obrázek o potenciální realizovatelnosti správního vyhoštění. Na tomto místě soud připomíná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, v němž rozšířený senát vyslovil: „...*správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (...) učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.*“

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný o existenci platného výjezdního příkazu v cestovním dokladu žalobce věděl již 16. 2. 2014, kdy byl žalobce zajištěn dle § 27 zákona o

Policii ČR. To poskytlo žalovanému prostor 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, aby se pokusil zjistit bližší informace o důvodech udělení výjezdního příkazu. Mohl tak učinit již během podání vysvětlení žalobce, kdy byla existence výjezdního příkazu samotným žalobcem zmíněna. Nic nenasvědčuje ani skutečnosti, že by žalovaný neměl prostor pro přímý dotaz na příslušný odbor Ministerstva vnitra. Ten považuje zdejší soud v daném případě za rychlý a efektivní způsob, jak získat v rámci možností konkrétní a spolehlivé informace o důvodech udělování výjezdních příkazů, jež žalobce opakovaně získával již od listopadu 2013.

S ohledem na uvedené, není soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, kde bere žalovaný jistotu, že správní vyhoštění žalobce bude v jím určené lhůtě 30 dnů uskutečněno. Zajištění představuje zásah do osobní svobody, při jejímž omezování musí být postupováno velmi obezřetně a s důrazem na potlačení veškerých pochybností.

S výše uvedeným úzce souvisí také námitka žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval možným zásahem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný se k této otázce v napadeném rozhodnutí nevyjádřil ani okrajově. Z vyjádření žalobce je zřejmé, že jsou mu výjezdní příkazy udělovány, aby mu byl dočasně umožněn pobyt s rodinou. Pokud by se žalovaný po důvodech udělení výjezdních příkazů ptal a nenechal je zcela bez povšimnutí, nemohla by mu tato skutečnost uniknout a jistě by umožnila získat kvalifikovaný odhad o možném zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce, jehož nezletilá dcera žádá o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky a toto řízení stále probíhá.

Podle názoru soudu byl postup správního orgánu v daném případě v rozporu se smyslem a účelem zajištění cizince. Vadu správního rozhodnutí zdejší soud spatřuje ve skutečnosti, že stěžovatel nevyvinul žádnou snahu blíže zjistit důvody, pro které byly žalobci opakovaně udělovány výjezdní příkazy, jež ho opravňují k přechodnému pobytu na území ČR. Dle názoru soudu napadené rozhodnutí v rámci přezkumu posuzované otázky neobstojí a jeho odůvodnění není dostatečné, jelikož zmíněný fakt zcela opomíjí. V řízení před správním orgánem nebyly dostatečně zjištěny a posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro zajištění za účelem správního vyhoštění a tato vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měl žalobce ve věci úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. dubna 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně